

Mijn moeder is op bezoek. Ze heeft een e-reader meegenomen. ‘Hier’, zegt ze, ‘dan heb je een beetje afleiding.’

Ik pak het ding aan. Het is het apparaat van papa; hij neemt het altijd mee op zijn buitenlandse ritten. ’s Avonds op de parkeerplaats leest hij dan zijn eenzaamheid weg. Papa is verzot op thrillers.

Met een scheef hoofd kijk ik haar aan. ‘Weet papa hiervan?’ Mama glimlacht. ‘Het was zelfs zijn idee. Hij heeft er een aantal boeken voor je opgezet.’

Ik zucht. ‘Hmm, zijn smaak kennende zal er wel niet veel voor mij bij zijn.’

‘Theo heeft ze voor je uitgezocht’, zegt mama. Ergens in haar stem klinkt ergernis, maar ze wil het niet laten blijken. Want ik ben zielig, en tegen zielige mensen moet je altijd aardig doen.

Maar goed, als Theo de boeken heeft uitgezocht zit het wel snor, hij heeft een goeie smaak. Nou ja, wat betreft boeken dan. Want de muziek die hij luistert, kan ik niet altijd waarderen.

Theo en ik kennen elkaar al vanaf onze kinderjaren. Ik noem hem altijd mijn buurjongen, maar eigenlijk zijn we niet echt directe buren; hij woont helemaal aan de andere kant van de straat. Hoewel we bijna twee jaar in leeftijd schelen,

speelden we altijd met elkaar. De voornaamste reden zal wel geweest zijn dat er behalve wij geen enkel ander kind in de straat woonde. Op het voortgezet onderwijs was het contact, zoals dat dan gaat, minder geworden, maar toch zien we elkaar nog wel eens per week.

Ik leg de e-reader op het verrijdbare tafeltje naast mijn bed. Ik zal er vanavond wel naar kijken, als ik weer eens niet kan slapen van de verveling.

Voorzichtig laat ik me in het kussen terugzakken. De wond op mijn achterhoofd doet nog flink zeer als ik erop ga liggen, ondanks het dikke verband.

‘Komt het al een beetje terug?’ Mama kijkt me vragend aan. ‘Nee. Ik herinner me er nog steeds geen barst van.’

Mama kijkt zuinig. ‘Niet zo grof, Fleur. Je weet dat ik daar niet van hou.’

Als ik het toch wel weet, hoeft ze er ook niet steeds zo over te zeuren. Maar dat zeg ik niet, ik wil haar niet nog meer moeilijkheden bezorgen. Ze heeft het al moeilijk genoeg met me. Ikzelf ook trouwens.

Ik ben een raadsel geworden voor mijzelf. Een puzzel uit een puzzelboekje waar de bladzijde met de oplossingen uit is gescheurd.

Mijn geheugen is kapot. Een paar chips zijn kortgesloten of zo en daardoor mis ik allerlei herinneringen. Amnesie, zo noemen ze dat hier. De dokter heeft het me vanmorgen nog een keertje uitgelegd. Ik heb de retrograde versie, geluk-

kig. Dat betekent dat ik alleen herinneringen kwijt ben van kort voor de val. Alles wat er nu gebeurt, wordt wel weer gewoon netjes opgeslagen op mijn harde schijf.

‘Zei de dokter nog iets?’ vraagt mam.

Ik knik. ‘Ja, wel iets.’

‘En ...?’ Haar stem blijft even in de lucht hangen.

‘Nou ... dat hij er nog niets over kon zeggen. Dus hij zei wel iets, maar eigenlijk ook niets.’

Mama zucht. ‘Hè Fleur, toe nou!’

Ik zucht ook. Soms voel ik me echt krengig. Dat wil ik niet, maar het gebeurt gewoon. Vooral als mama maar blijft vragen. En dan die blik in haar ogen, die vragende blik, vol onbegrip. *Hoe kon je? Wat dreef je? Wat is er met je?* Alle woorden in vette 28-punts letters.

En de ellende is dat ik geen antwoorden heb. Want ik heb immers retrograde amnesie.

Ik geloof niet dat ik echt dood wilde; ik kan het me gewoon niet voorstellen. Ik denk dat het meer was dat ik het gewoon niet zag zitten om nog verder te gaan. Een subtiel verschil, maar voor mij is het best belangrijk om dit onderscheid te blijven maken.

Ik weet niet meer wat er is gebeurd. Ze zeggen dat ik van een spoorbrug ben gesprongen, net voor een rijdende trein. Ze zeggen dat ik geluk heb gehad. Omdat ik de sprong niet goed had ingeschat en zodoende naast de rails terecht ben gekomen. En toen ben ik met mijn achterhoofd op een

betonnen spoorbiels geklapt. Althans, dat denken ze. Ze denken het allemaal: de spoorwegpolitie, de ambulancebroeders die me hebben opgeraapt en nu ook mijn ouders. De enige die kan vertellen wat er echt gebeurd is, ben ik. Maar ik kan het dus niet meer, door die amnesie.

En toch ... ik kan me gewoon niet voorstellen dat ik zoiets zou doen. Echt niet!

Oké, ik heb bepaald geen leuk leven, dat geef ik ruitertlijk toe. En ja, ik voel me de laatste maanden afschuwelijk depri, helemaal waar. Maar voor een trein springen? Nee, dat wil er bij mij niet in.

Mama kijkt stiekem op haar horloge. Ze denkt dat ik het niet zie, maar ik zie alles. Mijn zintuigen functioneren zeldzaam scherp sinds de val. Of moet ik zeggen, sinds 'De Daad'?

'U mag wel gaan, mams. Straks komt u nog te laat op uw eerste schoonmaakadres.'

Mama strijkt een paar lokken uit haar gezicht. Hé, zie ik daar nou een paar grijze haren? Dat was me nog niet eerder opgevallen.

'Ja ... ik kan nog wel even blijven, maar ...' Ze staat op.

Ik zet me schrap, nu komt het moment. Ze buigt zich naar me toe en geeft me onhandig een knuffel. Ja, nu wel ... nu krijg ik haar aandacht. Maar toen ik haar nodig had, was ze er niet. Toen ik wanhopig verlangde naar haar belangstelling voor mijn leven, had ze geen tijd. Ze straalde een en al afstandelijkheid uit.

Ik sla plichtsgetrouw één arm om haar nek en zoen haar op de wang. ‘Dag mams. Fijn dat u even langskwam.’ En het gekke is dat ik het nog meen ook.

Mama pakt haar tas.

‘Komt papa nog?’

Ze schudt haar hoofd. ‘Hij heeft een vracht voor Duitsland. Ik verwacht hem pas morgenavond weer terug.’

‘Oké. Nou, tot de volgende keer dan maar, hè?’

Mama frunnikt nog wat aan haar jas en kijkt even naar de andere patiënten op mijn kamer. Met een kort knikje groet ze hen.

‘Dag lieverd. Hou je goed, hè? Morgen kom ik weer.’

Dan is ze weg. Mijn moeder.

Ik heb haar nog nooit zo vaak gezien als de laatste dagen. Anders is ze altijd aan het werk. Ze heeft wel tien huizen die ze schoonmaakt. O nee, waarvan ze het *interieur verzorgt*. Ze heeft zelfs een heus visitekaartje laten drukken bij een of andere webshop. *Tessa Buitenhuis. Voor al uw interieurverzorging*. Oké, ze verdient er best leuk mee, dat wel, alleen jammer dat ik haar door die job zo weinig te zien krijg. Ik denk dat ik ongeveer drie avonden per week in mijn eentje eet. Nou ja, eet ... Meestal bak ik even een eitje of neem ik een cup-a-soup met een kale boterham, die ik dan snel aan de keukentafel naar binnen werk. Mama maakt namelijk ook nog het kantoor van een notaris schoon, en dat moet per se net na sluitingstijd, dus precies op de tijd dat normale gezin-

nen samen aan tafel zitten. Maar wij zijn niet echt een doorsneefamilie, want mijn vader is er ook bijna nooit. Chauffeur internationaal transport. Mensen met dat beroep zouden eigenlijk geen kinderen moeten hebben. Ik grinnik even bij die gedachte. Beetje erg kort door de bocht, Fleurtje. Maar toch ... vooral toen ik nog kleiner was en op tijd naar bed ging, zag ik mijn vader eigenlijk alleen 's zondags. Ik hoorde van klasgenootjes dat hun vader hen op bed voorlas. Of 's avonds nog een potje met hen voetbalde of badmintonde. Dat kende ik niet, maar ik verlangde er vaak wel naar.

Ik laat de gebeurtenissen van de afgelopen dagen voor de zoveelste keer de revue passeren.

Vandaag drie dagen geleden werd ik hier in het Zuiderland Ziekenhuis binnengebracht; nauwelijks bij bewustzijn en met een grote, bloedende hoofdwond. Die wond leek in eerste instantie ernstig, maar achteraf viel het gelukkig mee. Totdat ze erachter kwamen dat mijn herinneringen van die dag compleet waren gewist.

'Gebeurt wel vaker', zei dokter nummer 1. Die dokters hier zijn allemaal Chinezen, Taiwanezen of iets anders uit die buurt. Hun namen zijn echt niet uit te spreken. Dokter 1 heet iets als Tjin a Tong Yang. Of was het nou Tjang a Ting Pang? Zie je wel, gewoon niet te onthouden, die namen. Daarom heb ik hen voor het gemak maar genummerd.

'Duurt meestal niet langer dan vierentwintig uur', had dokter 1 me verzekerd. 'Even afwachten dus.'

Maar ja, na een etmaal wachten was er dus helemaal niets veranderd.

‘Wel een beetje vreemd’, zei dokter 2, met iets minder spleetige ogen maar een nog moeilijker naam. ‘We gaan voor de zekerheid nog een keer een CT-scan maken.’

‘Even een plaatje van de binnenkant van je mooie koppie maken’, grapte de scannerbaas. ‘Zo gepiept.’

Nou weet ik niet wat voor tijdseenheden die scannerbaas hanteert, maar dat zo *gepiept* duurde bij elkaar wel een halfuur. En geloof me, een halfuur doodstil met je hoofd in een grote grijze ring liggen, dat duurt echt heel lang.

Na een uurtje kwam dokter 3 – dokter 2 was weggeroepen voor een spoedklus – me geruststellen. Er was niets bijzonders op de scan te zien. Maar hij had nog wel een vraag. Of ik enig idee had hoe ik aan die striemen om mijn polsen kwam. En of ik wist hoe die blauwe plek in mijn nek ontstaan was. Want die plekken konden ze eigenlijk niet verklaren. Misschien dat ik tijdens de val van de spoorbrug nog iets had geraakt, opperde ik.

Nummer 3 had nadenkend geknikt. ‘Zou kunnen. Wellicht is dat dan ook de reden geweest dat je naast en niet op de rails terecht bent gekomen’, bedacht hij. ‘Dat je daardoor van richting bent veranderd.’

‘En m’n geheugen?’ vroeg ik.

‘We gaan het nog een dagje aankijken’, was zijn professioneel correcte antwoord.

Dat dagje is dus vandaag. En ik herinner me er nog steeds geen steek van.